



Núm. 95 juliol 2013

or i flama

Revista d' El Centre Moral i Instructiu de Gràcia



EDITORIAL

LA JUNTA INFORMA

CARTA ALS SOCIS

VIATGES I

EXCURSIONS

CARTES DES
DEL TERCER PIS

CONSULTORI

DOMINO

CAMÍ DE SANT JAUME

ESPLAI

TEATRE

CORAL BALUERN

GATS DE GRÀCIA

TENNIS TAULA

LLIBREFÒRUM

BARBARISMES

RACÓ DE BARCELONA

CUINA



Editorial

2

Direcció:

David Gallach

Correcció ortogràfica:

Marta Bayo

Redactors:

Marta Bayo
Mercè Herrera
Daniel Mejías
Glòria SotoCol·laboradors
en aquest número:Joan Guinart
Joan Galceran
Muntsa Farré
Carlos Pablos
Núria Bosch
Oriol Lluveras
Òscar Fabrés
Anna Jaureguizar

Fotografies:

Dolors Bonet

Maquetació:

DeBarris sccl

Impressió:

Zukoy 5

Dipòsit legal:

B-31748-2011

Benvolguts socis,

Després de l'assemblea general ordinària del passat dia 11 de juny, iniciem un nou camí amb les obres del Centre, unes obres que faran que l'Entitat estigui tancada fins els primers dies d'octubre, unes obres necessàries pel futur de les activitats que avui en dia es fan al Centre i per garantir el futur de la nostra estimada Entitat.

A l'assemblea es va demanar un augment de quotes, un euro lineal, i també unificar quotes. Som conscients del moment que estem vivint, però també si no busquem ingressos no serà possible el futur. Gràcies per la vostra comprensió i recolzament durant l'assemblea i fora d'ella i demanem la vostra comprensió i el vostre ajut.

També l'assemblea va aprovar el manifest d'adhesió que Òmnium Cultural va enviar pel dret a decidir del poble de Catalunya. Es va votar i per majoria va sortir que el Centre, entitat representativa a Gràcia i a la societat civil catalana, donava el si al manifest pel dret a decidir.

Us demanem des d'aquestes ratlles la implicació dels socis, necessitem socis. Porteu nens i nenes, amics vostres i tota aquesta gent que segur que a la nostre Entitat es trobarà a gust i podran realitzar tot tipus d'activitats.

Enguany iniciarem una campanya per oferir noves activitats infantil i juvenils, sense oblidar tot el que el Centre ofereix actualment.

Com moltes vegades dic, no som ni millor ni pitjors que altres, però la nostre Entitat és diferent i el nostre caire

familiar que oferim només el trobarem aquí.

Visca el Centre i visca la nostre Vila de Gràcia,

Us desitjo unes molt bones vacances, i al mes d'octubre ens trobarem plegats quant fem la inauguració de les obres de la nostre Entitat.

Carlos Pablos - President

Lamentem comunicar-vos la defunció de:

- El sr. Miquel Noguera, benefactor de la nostra entitat.
- La sra. Teresa Pedragosa, mare de la nostra sòcia Montserrat Cols Pedragosa i àvia dels nostres socis David i Lourdes Garcia Cols.

El nostre sincer condol als seus amics i familiars.



europolis
CLUB D'ESPORT I SALUT

CEM SARDENYA
Sardenya, 549-553 · 08024 Barcelona
Tel. 93 210 07 66
info@sardenya@europolis.es

La junta informa

- El passat 11 de juny va tenir lloc l'Assemblea General Ordinària.

-Aquest any 2013 hem pogut gaudir de dues conferències molt interessants. El mes de febrer ens va visitar el bisbe Joan Godayol i el mes de maig, el protagonista va ser el periodista Vicenç Sanclemente. L'elecció del nou papa o la situació actual del periodisme arreu del món van ser els temes que es van tractar respectivament.

4



-El passat 26 d'abril va tenir lloc la Cloenda del Xè Concurs Literari. I el diumenge 28 es van lliurar els premis als guanyadors del XXVIè Concurs de teatre català.

-El grup de teatre dels matins va posar en escena l'obra "Rocavert i Cia". Els espectadors van poder gaudir del treball final desenvolupat al llarg de tota la temporada.



5

-El passat 15 de juny va tenir lloc la final de la segona edició del Concurs de Monòlegs Humorístics de la nostra entitat.

-Us recordem que El Centre romandrà tancat per obres a partir del 25 de juny. Des de la junta directiva desitgem a tots els socis de l'entitat que passeu un bon estiu. Ens tornarem a trobar a l'octubre amb les piles carregades.

Bones vacances!

> acceso **25**
content in context años

LOS PASTORCILLOS DE BELÉN

NOTA: Aquest article hauria d' haver sortit a l' anterior número. Lamentem les molèsties que aquest fet hagi pogut ocasionar

6

Quan a finals del mes de juliol vaig rebre un missatge dient que el 17 de setembre hi havia prevista una reunió als Lluïsos per dues possibles representacions de Los Pastorcillos de Belén, una al Centre i una altra als Lluïsos, vaig tenir una sorpresa i una gran alegria pensant en la possibilitat de fer realitat una antiga reivindicació d'uns quants nostàlgics que teníem ganes de tornar a veure aquesta obra que durant molts anys es va representar al Centre per les festes de Nadal i Reis. A aquella reunió hi vam assistir un petit grup d'aquests nostàlgics que vam poder constatar que la cosa podria tirar endavant, ja que els amics dels Lluïsos tenien ja la idea bastant avançada i només faltava complementar-la. Lamentablement, la meua col·laboració havia de ser només com a espectador ja que les aptituds teatrals que tinc han estat sempre més aviat escasses. Des d'aleshores m'he anat interessant per tal com anava tota la part dels assajos, veient com dia a dia i amb molta il·lusió anaven fent progressos. Cal afegir que de les dues representacions previstes, una als Lluïsos i l'altra al Centre, la segona no va ser possible per falta de dates i veient l'interès que havia despertat la posada en escena, es va decidir transformar les dues actuacions previstes inicialment en tres representacions als Lluïsos.

La informació que m'anava arribant, sempre comparant-la amb els records que tenia dels "nostres" Pastorcillos, era que tan la música i les cançons, com la forma de representar-los era força diferent. Tot i així, tenia moltes ganes de poder tornar a veure una obra que jo crec que va marcar a molts dels que ara estem de pas a la segona edat (per no dir a la tercera). Molts de nosaltres ens sabem la majoria de papers, sobretot els més característics; qui no recorda les coplas del Booz i el Nacor, l'Asmodeo amb els "Altos montes...", les cançons dels pastors, les fúries de l'avern, Sant Miquel en "Quien como Dios"... És curiós, però anaven passant els dies i cada dia tenia més ganes que arribés el dia 11

de gener per poder veure allò que durant tant temps havia desitjat.

Quan va arribar el dia hi vaig anar mentalitzant que seria diferent del que m'esperava i que potser m'emportaria una decepció. Vaig arribar als Lluïsos amb temps suficient abans del començament de la representació i em vaig trobar un públic que, igual que jo, tenia una gran il·lusió. Entre els que vaig reconèixer del Centre hi havia antics Bautels, Asmodeos, Verges Maries, Sant Josep, Sant Miquel, Sant Gabriel... i afegint-hi els amics dels Lluïsos possiblement hi havia quasi tot el repartiment. Aquest ambient, en el qual molts explicaven "batalletes" fruit de les seves experiències, era molt adient i et posava en situació per l'inici. Només començar, les Fúries Infernals van baixar al pati de butaques deixant que el públic participés dels cànctics, que per cert estaven molt ben aconseguits. A partir d'aquí i durant quasi tres hores es van succeir les escenes que em feien recordar vivències i en especial persones que durant anys es van transformar en els personatges, alguns molt divertits i altres amb uns diàlegs realment potents que feien lluir molt als actors que els interpretaven. No podem ignorar que encara que diuen que l'autor d'aquesta obra és "desconegut", alguns atribueixen l'autoria a Lope de Vega, essent una obra que ben feta pot fer brillar a tot el repartiment.

La veritat és que la representació em va agradar bastant més del que m'esperava, no només per l'actuació en si mateixa sinó pels records de les vivències viscudes al Centre durant els més de trenta anys que recordo veure'ls representats. Crec que aquesta era la sensació de la majoria de públic després d'acabar l'obra, molts i molts records. Jo tanmateix, gràcies a un bon amic, vaig poder tornar-hi l'últim dia de la representació a la tarda i les sensacions van ser molt semblants. Aquest dia al final de la sessió hi va haver

agraïments, per part dels presidents dels Lluïsos del Centre, dirigits al personal de direcció, tècnics, corals i especialment als actors (la gran majoria no havien nascut quan es van deixar de representar). Cal fer menció especial a Agustí Vilajosana que ha estat, tal com va dir el president dels Lluïsos, el "pesat" que ha aconseguit que es tornessin a posar en escena. Crec que penso i parlo en nom dels nostàlgics, quan dic que hem d'estar molt agraïts a tothom pel seu esforç durant tot aquest temps.

Per acabar, voldria demanar a qui correspongui del nostre Centre, que ara que la cosa està en marxa, per favor que no es freni i que, a un any vista es consideri la possibilitat de portar al nostre escenari la posada en escena d'aquesta obra pels mateixos que ja l'han representat o, millor encara, pel nostre personal que amb la seva qualitat artística faria lluir encara més aquesta obra que molts estimem.

Salvador Mercader



Esplai

Arriba el final de temporada i l'esplai s'acomiada de la millor manera possible: UNA GENIAL EXCURSIÓ A LA PLATJA! Ens espera un cap de setmana de sol, platja, crema solar i tovallola i sobretot un munt d'activitats que faran d'aquest cap de setmana un cap de setmana inoblidable! Tot i això, sempre fa llàstima haver-nos d'acomiarar del nostre esplai però ara toca dir adéu, dir adéu fins la pròxima temporada.

Però aquest adéu va acompanyat de molts bons records, de bons moments, de somriures, de nous amics i amigues, d'il·lusions....en fi, que estem desitjant que comenci la nova temporada d'esplai per

tornar a viure totes i cada una d'aquestes emocions! Per acabar, tot l'equip de monitors voldríem donar les gràcies a tots aquells que formem part del nostre esplai, de l'esplai Rikki-Tikki-Tavi, pel simple fet de fer-nos viure cada dissabte com si fos un dia únic i especial, un dia irreplicable que fa que totes les coses dolentes s'oblidin i se'ns dibuixi un somriure a la boca. I per això mateix...GRÀCIES esplai Rikki-Tikki-Tavi per ser tan i tan especial.

BON ESTIU A TOTS!

Òscar Fabrés

7

DeBARRIS solucions gràfiques
www.debarris.com - Tel. 93 217 44 10

FORN de PA
Pastisseria
Santa Clara

**Reposteria i degustació
Artesans des de 1951**

**Travesera de Gracia, 210
08012 Barcelona Tlf. 93 213 51 63**

Pan Artesanal
Dietetic
Regimen
Ciabatta
Fibras
Panes especiales

Pastisseria
Reposteria
Pizzas Variadas
Canapes
Pasta te
Figures Pa



La temporada s'acaba, el teló cau lentament deixant al darrera un munt de sensacions, records i fantasies talment com si fos una capsa de música.

Obro la capsa i visualitzoo els 11 espectacles que han estat representats, i a cada un d'ells hi veig hores i hores de treball, d'il·lusió i també de cansament i fatiga.

Des de les LECTURES D'EN SAGARRA a una CORONA D'ESPINES guardada en UNA , DOS O TRES MALETES, que han estat llençades des de LA CASA DE LOS 7 BALCONES i recollides perr UN DÉU SALVATGE que amb el consentiment de MADAME MELVILLE, s'hagi aconseguit que ELS NOIS D'HISTÒRIA, puguin cantar les CANÇONS D'ORFEU d'una manera QUASI NORMAL i que els nostres nens i nenes del taller de teatre hagin entonat el DO-RE-MI-FA-SOL i tots plegats agafem

el TAXI que ens portarà a la propera temporada.

Gràcies a tots els actors que us trobeu a dalt de l'escenari, als que trebal·leu en quasi anonimament des de dins: regidors, il·luminadors, tècnics etc... als que feu "taquilla" cada setmana, als directors i no cal dir... als que cada funció ens doneu el premi de l'aplaudiment: EL NOSTRE PÚBLIC. I si m'he descuidat algú, gràcies també.

Que tingueu un bon estiu i ja sabeu... durant l'estiu també hi haurà obres, però no de teatre. I nosaltres la junta i els directors, a treballar per planificar una bona temporada.

Una abraçada a tots.

Ja junta de teatre.

Joan Guinart


Fotografies corresponents a les obres:

CANÇONS D'ORFEU
NEXT TO NORMAL (QUASI NORMAL)
TAXI



Estimats socis,

El passat mes de març vàrem disfrutar amb la Coral Baluern organitzant la 7^a Marató de Cant Coral, on vam poder gaudir de la presència, com cada any de 9 corals del territori català, amb diferents cançons d'arreu. Ho vam passar tots molt bé tot i que la feina que comporta és gran però estem molt contents de poder organitzar un dia tan agradable i musical sempre gràcies a la col·laboració del nostre estimat Centre, així com de la FCEC i Districte de Gràcia.

Com mostra del dia tan entranyable ou deixo una foto de la Coral Crescendo de Sant Feliu de Llobregat , dirigida per Anna Valls.

També os adjunto fotografia de la nostra col·laboració amb l'estupend grup del teatre del Centre, en el musical dirigit per Daniel Mejías , "Next to Normal", on vam poder passar uns dies molt agradables disfrutant de les magnifiques actuacions dels actors i ballarins .

Espero que hagueu pogut compartir i gaudir amb nosaltres d' aquestes activitats!!!!



Us animem a tots aquells que vulgueu formar part de la família Baluern a cantar amb nosaltres. Assagem tots els dimarts de 21.30 a 23.45 al Centre.

Us podeu posar en contacte amb nosaltres mitjançant la secretaria del Centre 93. 218. 19. 64 o mitjançant la nostra adreça electrònica info@coralbaluern.es

També podeu comptar amb nosaltres si voleu fer algun regal musical a algun amic o familiar, ja que cantem en festes, casaments i batejos.

Anna Jaureguizar



Viatges i excursions

► VIATGE SETMANA SANTA PER ANDALUSIA
Del 23 Al 27 març 2013

Dissabte 23 de març

Aquest any, la sortida de Setmana Santa tenia un al·licient especial. Aprofitant les noves tecnologies que ens han arribat a Catalunya i que a Andalusia ja fa alguns anys que ja poden fruit-ne, els organitzadors de les “Sortides culturals”, van decidir anar a visitar Andalusia amb AVE.

Sortíem de l'estació de Sants a les 8:30 del matí i arribàvem a Còrdova a les 13:15 amb rigorosa puntualitat. Allà, l'autocar de Franch Tours, ens estava esperant per anar cap a dinar, i a la tarda a visitar la Mesquita. Com que el bus no te pas per deixar als visitants a peu de Mesquita, va haver de fer-ho al cantó oposat del riu, i creuar-lo pel “Viejo Puente” romànic de 2000 anys. En aquell mateix instant, van caure del cel galledes i més galledes d'aigua que ens van deixar com a pollastres remullats durant la resta del dia.

Un cop arribats al restaurant, varem poder refer-nos de la mullada i eixugar-nos la roba i els cabells amb un eixugador que molt amablement ens van deixar els auxiliars del restaurant.

Després de dinar, en Salvador (el guia) ens va detallar amb una absolut rigor, tota la història de la Mesquita, amb noms,

cognoms, anys i segles fins al dia d'avui. Abans de l'arribada dels musulmans, en el lloc on ara hi ha la Mesquita hi havia hagut una catedral visigoda de Sant Vicente. Això s'ha pogut confirmar gracies a les excavacions arqueològiques d'una cata on s'observen restes de mosaics de l'antic temple.

La mesquita és un recinte impressionant. És el simbolisme del poder àrab. A part de la finalitat religiosa també era lloc de trobada cultural, polític, consultes de convivència, etc.

Amb els diferents governadors (califes, sultans...) islàmics hi van haver diferents i variades modificacions i ampliacions perquè la gran població que vivia Còrdova en aquella època va anar creixent tant que faltava espai per les pregàries. La mesquita va arribar a tenir un total de 23.400 m2, la més gran del món musulmà quedant d'aquell temps un 85% d'obra original. Hauríem de posar molta imaginació i situar-nos en aquell temps i pensar com era la mesquita: 1013 columnes amb les seves arcades. El sòl original era de terra roja batuda, cobert amb estores d'espart i cadascú portava el seu mantell per estirar-lo. A les dones no se'ls hi permetia el pas a les mesquites, perquè no eren representants del poble. Havien d'anar

11



la mamma

C. Villarroel, 247-249
08036 BARCELONA

sempreacompanyades i el seu lloc era una espècie d'altell que donava la volta a les arcades del patí, des d'on miraven darrere d'unes gelosies.

En l'actualitat, la Mesquita té 800 columnes, que es van eliminar per fer les capelles i adequar-la com a catedral catòlica. Té dues parts principals: el pati i la part coberta, que avui dia és la catedral. Quan el juny de 1236, les tropes de Fernando III el Sant, van arribar a les portes de la ciutat, es va iniciar la repoblació cristiana de Còrdova, convivint, més aviat malvivint les dues comunitats. És evident que els cristians volien recuperar un espai sagrat per dedicar-lo a la seva religió. Així les reformes de la catedral eren motivades per la necessitat de recuperar els signes cristians i celebrar la litúrgia i el poder dels espanyols.

LA CATEDRAL

Sorprèn tant la seva bellesa com la seva ubicació. Les obres s'inicien en 1523. Consta d'una planta de creu llatina que integra genialment les estructures califals en l'obra gòtica, renaixentista i barroca.

Els ulls dels visitants queden astorats davant d'aquesta bellesa; és impossible d'expressar per una persona no entesa en art.

Entre les moltes belleses per admirar es pot fer ressaltar: el retaule major de marbre, una cúpula del renaixement, dos majestuosos pulpits de marbre i caoba i el cor amb un important cadiral també de caoba. El seu autor, Pedro Duque Cornejo, està enterrat en la capella. Entre els tresors exposats hi ha una espectacular custòdia del Corpus Christi, realitzada en or i plata, que pesa 122 kg i que només surt en professor el mateix dia de Corpus.

En el "Mur de l'orientació" és on es troba la càmera del Mihrab. La decoració de l'entrada és magnífica, original bizantí. Només hi pot entrar el Califa. Allà es guarda el major tresor dels musulmans: El Corán. Després vam acomiadar-nos del guia, encara que ens tornariem a retrobar el dimecres per anar a visitar un altre monument: "Medina Azahara."

Cansats, mullats però molt meravellats per tot el que havíem admirat, vam tornar al Bus per emprendre camí cap a Granada on, un cop situats a l'habitació i refets del dia, gaudíem d'un bon sopar i unes molt bones impressions entre tots sobre el que havíem vist.

Diumenge 24 de març

GRANADA

Després de l'esmorzar, vam tornar a buscar el Bus que el Jordi molt amablement ja tenia preparat per anar a visitar Granada amb la seva impressionant Alhambra i el Generalife. Aquesta vegada ens va acompanyar l'Imma, que com sempre va donar tota la seva saviesa sobre l'art. Vam anar a fer una volta per un dels barris més populars de l'Albaicín, on varem poder admirar la típica casa granadina que anomenen "Carmens". La paraula és àrab i vol dir "parra", i és un espai verd amb jardí i horta per preservar-se de la calor del estiu. Els balcons estan adornats amb plantes i plats de ceràmica.

El seu clavegueram encara és de l'època medieval i està protegit per l'Unesco.

A causa de les revoltes, els gitanos que vivien con a rodamóns, al final els van fer establir en un altre barri popular "Sacromonte", per decret, ja que els van obligar a tenir un lloc fix.

La Cartuja

És el Monestir de la Mare de Déu de l'Assumpció, però tothom el coneix com la Cartuja. És de l'orde de Cartoixans de Sant Bru. L'entrada, renaixença, es fa a través del patí i seguidament al convent on es veuen les diferents estances:

L'església que es divideix en 3 zones: pels pares, pels llecs i per últim, pels fidels.

L'església, no obstant, és barroca perquè passa molt temps des de l'iniciació del monestir a la construcció restant.

Presideix l'altar una imatge de la Verge Maria i amb les imatges de sant Bru a la dreta i Sant J. Baptista a l'esquerra.

Darrera de l'altar hi ha la capella del Santíssim on només hi pot entrar el prior, però que està exposat durant les 24 hores, on els monjos fan la pregària amb rotació.

La Sagristia

Com el fundador de l'orde va ser Sant Bru, hi ha moltes imatges d'aquest sant. Envoltan tota la sagristia calaixeres per guarda les robes sagrades amb una sanefa que fa joc amb les portes d'entrada i la que separa el Cor. Aquesta sanefa es d'un marbre defectuós a conseqüència de les filtracions de les aigües en la cantera d'on va ser extret el referit marbre.

Refectori

També esta dividit en dues part : per Pares i llecs.

Ja un lector que llegeix llibres sagrats mentre mengen, perquè així hi hagi silenci.

Capella Reial

Va ser manada construir pels Reis Catòlics el 1504, però els monarques van morir abans del seu acabament.

El retaule de la capella reial és plateresc natural. Els monuments funeraris dels Reis catòlics són de marbre de Carrara. Al costat hi ha un altre monument funerari que és el de Joana la boja i Felip, el seu espòs. Felip II, al fer construir l'Escorial, hi va fer traslladar a tots els membres de la família. Només va deixar aquestes dos monuments.

A la cripta, s'hi poden veure les caixes mortuòries. En són 5, una de més petita. És del príncep Miquel, net de Ferran Catòlic i fill de la primera filla dels reis, anomenada Isabel.

Els Reis Catòlics van tenir 5 fills : Isabel, Joana, Joan, Catalina i Maria.

L'Alhambra

L'Alhambra es troba situada sobre un turó rocós de difícil accés i és concebuda com a zona militar S III. Té un perímetre de 104.000 m². Però més tard passa a ser el primer palau de Mohammed Ibn Yusuf, amb la seva cort de Granada.

Per formar un poble, la base principal és l'aigua i no n'hi havia pels voltants. L'han d'anar a buscar a Sierra Nevada, però per un poble tant avançat com l'àrab, això no té cap problema.

El nom Alhambra ve d'una paraula àrab que significa "castell vermell o vermellós"; per això els seus murs i torres són d'aquest to. S'aixeca com un castell imponent i les seves muralles oculten a l'exterior la bellesa delicada del seu interior.

Hi ha la Mesquita, la Madrassa, els banys, eren una població de 1.500 persones. Tot un poble que del S XIII al XV, es va convertir en una ciutadella amb la part militar i la part medina o ciutat palatina. El Palau de Carles V també està situat a la medina perquè li va agradar molt l'Alhambra.

Palau del Generalife

Era la "caseta" d'estiu dels sultans de Granada. Envoltada d'hortos i jardins de recent creació, doncs a la retirada dels

soldats de Napoleó, ho volien destruir tot, inclosa l'Alhambra, però hi ha la història que un dels soldats dels moros amb el risc de la seva vida va poder tallar la metxa perquè no explotés tot.

Basílica de Sant Joan de Déu

Cap el vespre, després de sopar, un bon grup, dirigit per l'Esteve, ens va portar a veure aquesta església, que avui té el títol de Basílica, concedit l'any 1916. Les portes d'entrada, de fusta, ja són una meravella pel que fa al treball d'un artista excepcional. Un cop dins, la planta de creu llatina, nau amb capelletes laterals creuer, capella Major i el cor.

El seu interior apareix bellament ornat amb escultures i pintures, algunes d'elles representen episodis de la vida de Sant Joan de Déu. També es destaquen els retaules i en especial el de la Capella Major. Es podria dir que no hi ni un sol espai que no estigui decorat o pintat.

Passejant pels carrers, tornant cap a l'hotel, vam veure un tron que entrava a la catedral, amb tota la gent admirant la bellesa de la imatge. A molts de nosaltres el que ens va cridar l'atenció va ser la concentració entre tots els portadors en fer l'angle recte per seguir el camí.

Dilluns 25 març *

ANTEQUERA – OSUNA – SEVILLA

Després de carregar les maletes i d'un bon esmorzar, vam sortir cap a Antequera, que diuen que és el centre d'Andalusia pel seu encreuament de camins.

Antequera

La seva artèria principal és el carrer Infante Don Fernando. Té un magnífic conjunt monumental de més de cinquanta edificis religiosos i civils.

Gràcies a la bonança econòmica d'Espanya, Antequera es va ampliar pujant pels cantons de les muntanyes. La plaça més alta és el Portichuelo.

A la part més alta del poble hi ha la Reial Col·legiata de Santa Maria la Major. Declarat monument nacional, el més significatiu primer exemple del renaixement. Actualment està fora d'ús de culte; es va crear la Càtedra de Gramàtica i Llatinitat. Les peces de valor es van repartir entre l'església de Sant Sebastià i altres. Aquesta

s'utilitza per fer actes que “no corrompan la moral cristiana”

A mitja explicació de la guia, va haver-hi una petita actuació d'una noia caracteritzada d'aquella època explicant fets d'aquell temps. Va ser un fet molt curiós i simpàtic.

A mi personalment, em va impressionar molt la senzillesa i la nuesa de les seves parets en comparació amb el que havíem admirat el dia abans a Còrdova.

Allà, em vaig trobar més en presència de Déu.

Convento del Carmen

Aquest convent havia estat de carmelites descalços, masculí, però en l'actualitat, només es conserva l'església amb tres monumentals retaules de pi roig, a la capella major. En aquests retaules hi ha escenes de la Bíblia que després servien per ensenyar a tota la gent senzilla i humil. També hi ha una imatge, una verge gòtica que va ser un regal dels Reis Catòlics.

Per Setmana Santa es representa la Passió de Jesús perquè sàpiguen la història.

En el cambril de l'altar major s'hi troba la imatge de la Verge del Socors Coronada, de molta devoció en aquella zona.

Vam fer una passejada pels carrers del barri antic i seguidament vam acomiadar-nos de la guia per anar cap al bus que ens portaria a Osuna, la nostra nova destinació, on abans de fer la visita agafarem forces en un restaurant important de la zona.

OSUNA

Un cop fet un àpat molt adient, vam iniciar la visita. al Monestir de l'Encarnació.

Primerament va estar ocupat per jesuïtes, però el 12 novembre del 1626, la IV Duquesa d'Osuna va fer que el regissin les religioses de la Reial i Militar Orde de la Mercè.

Mostren el seu convent per poder sobreviure, ja que encara que tenen uns administradors per obtenir els beneficis de les seves recol·lectes agrícoles, els hi resulta molt just per sobreviure.

L'Església és d'una sola nau i el retaule és barroc amb columnes salomòniques i una Verge de la Mercè.

Gran part de l'interior de la clausura s'ha convertit en museu de quadres del S. XVII i XVIII, obres d'imatgeria i orfèbreria. En una de les sales que elles anomenen “la guarderia” hi ha una exposició de Nens Jesús, amb vestidets fets per elles mateixes,

perquè es una característica que cada nova religiosa aporti una imatge.

També, en el cor hi ha un cadiratge donat per la III Duquesa d'Osuna.

El pati del claustre, està envoltat de rajoles de ceràmica amb escenes bíbliques, les estacions de l'any i altres representacions i motius de la vida quotidiana.

A la sortida tenien una petita botiga amb objectes de recordatori, també fet per les mateixes religioses.

Després d'una bona estona de viatge, vam arribar a Sevilla, la nostra última destinació i un cop adjudicades les cambres, vam sopar amb molta gana.

Uns agosarats van sortir a fer un vol per si coincidien amb alguna processó. I així va ser. Vam veure un tron tot just davant de la plaça Espanya, on mes tard, quan la gent va anar seguint la processó, va quedar un silenci i una tranquil·litat meravellosa on vam poder admirar aquella preciosa plaça amb els seus monuments i la seva grandesa.

Dimarts 26 març

Sevilla

Ens va venir a buscar la guia, Carmen, a les 9:30 i amb el Bus vam fer una volta turística per la part de la ciutat amb les corresponents explicacions de la guia. Vam anar a la capella de la Verge de la Macarena, on vam poder admirar tot el “trono” ja tot decorat amb flors i ciris, a punt de sortir a la processó. A la mateixa església i havia un altre pas que era el “Crist amb Pilat”.

Tornàrem al bus per anar cap a la zona de l'Expo del 92. Molta part de la construcció, ha estat enderrocada o ocupada per empreses que han adequat els edificis pel seu ús privat. Tota l'expansió urbanística on es va construir la Expo va ser a L'illa de la Cartuja Abans hi havia un monestir, on Cristóbal Colon acostumava a anar per fer una mica de reclusió. També una fabrica de ceràmiques molt coneguda que precisament el nom era “La Cartuja” Entre els monuments més representatius que té Sevilla hi trobem trobem la Catedral, la Giralda, l'Alcàsser, l'Arxiu d'Índies, la Torre del Oro, Palau de Sant Telmo, la Maestranza, Parc de M^a Luisa i el Parc de Murillo.

Plaça d' Espanya

És un espai monumental que es va construir per a l'Exposició de l'any 1929.

Hi ha un canal que és creuat per 4 ponts que representen les corones d'Espanya : Castella, Lleó, Aragó i Navarra. A les parets dels bancs del voltant hi ha unes ceràmiques al·lusives a les 48 províncies espanyoles. Unes gran torres a cada cantó de la plaça representen a la reina Isabel i al rei Ferran. Vam fer-nos una fotografia tots plegats en la nostra província.

Reals Alcàssers

És un conjunt monumental de varis edificis i juntament amb els seus jardins constitueixen un dels principals atractius de la ciutat.

El millor lloc és la 2ª planta, segons va dir-nos la guia. A les estances, s'hi troben grans tapissos flamencs i rajoles del S XV. El Saló d'Ambaixadors és una sala coberta per una cúpula adornada de complicats arabescs i que podríem dir que és la cambra més important de l'Alcàsser.

L'estil mudèjar és la barreja entre la cultura cristiana i l'àrab.

La Catedral

Quan anàvem a visitar la catedral, va resultar que estava tancada l'entrada perquè celebraven la benedicció dels Sants Olis pels diferents Oficis de Setmana Santa.

El barri de Triana

Es una part del casc històric i sempre ha estat molt unida a la costa marinera. Observem que moltes cases estan pintades amb un color groc especial : És "Alvero", una terra arenosa que filtrada amb aigua dona aquest color ocre

Després, cap al vespre, vam pujar a un vaixell, la típica "golondrina", que ens va fer una volta per el riu Guadalquivir i vam admirar d'un altre manera una part de Sevilla, mentre el sol s'anava amagant i els llums il·luminaven els carrers de la ciutat.

Dimecres 27 de març

SEVILLA-MEDINA AZAHARA –
AVE CORDOBA-BARCELONA

Si, ja es últim dia, ja havien de tornar cap a casa. Després de matinar una miqueta, esmorzar i acabar de tancar les maletes, el Bus d'en Jordi ens estava esperant per portar-nos a l'ultima visita que quedava : Medina Azahara, que en àrab vol dir "ciutat brillant.

Es una ciutat que va construir l' Abd d'al-

Ralmman III, per la seva dona preferida, Zahara.

Té una superfície de 112 ha. La idea era d'un poble amb residència personal i seu del govern i zona "palatina" on estaven situats els habitatges dels dignataris més importants que es van traslladar des de Còrdova .

Per portar a terme aquesta monumental obra va ser necessari planificar tots els detalls per assolir aquesta gran ciutat: Obtenir les canteres per extreure'n les pedres per la construcció, fer arribar els ramals d'aigua de la Sierra de Sta. Mª de Siena, els desguassos , les comunes els carrers i els llocs estratègics de la guàrdia per salvaguardar al sultà de qualsevol atac provinient de Granada.

Per acabar aquesta població hi van va trigar 10 anys, però nomes va ser habitada durant uns 80 anys doncs va sofrir grans destrosses a principis del S. XI, a causa de les diferents guerres transformant-se en ruïnes. La part de les cases corresponent a la població militar va ser completament destruïda i en el seu lloc hi ha jardins amb tot tipus d'arbres i flors.

Va ser una gran passejada a l'aire lliure, amb el cel d'un color més aviat grisós, per no dir negre, però va ser molt bona. Seguidament vam tornar cap a l'autocar per anar a dinar al Restaurant del primer dia.

Allà vam muntar una petita festa d'aniversari d'una de les participants. Va ser sorpresa, doncs no s'esperava aquesta delicadesa cap a ella. S'ho mereix per la seva alegria i familiaritat.

Però la sorpresa la vam tenir tots al sortir del restaurant. A l'anar cap al bus per traslladar-nos cap a l'estació de l'Ave, al creuar novament el Puente Viejo romà, va a tornar a caure un aiguat que ens va deixar novament xops de cap a peus.

Allà, a l'estació, ens vam desitjar un bon viatge amb petons i abraçades i donant les gràcies al Franch de tot lo be que havia anat, i a la Natàlia per totes les seves atencions cap a nosaltres i rumiant cap on podrem anar la propera Setmana Santa, si Déu vol.

Núria Bosch



Cartes des del tercer pis

► ESCACS

EL TRES PEONS TORNA A LA DIVISIÓ D' HONOR, I ACONSEGUEIX SER CAMPIÓ DE CATALUNYA DE 1ª DIVISIÓ ASCENS DE L' EQUIP "F" A PRIMERA CATEGORIA, ELS "C", "G" I "H" CONSOLIDEN L' ASCENS DE L' ANY PASSAT, EL "D", ELS NOIS DEL "I" I ELS NENS DEL SUB12 SENSE CANVIS, ELS EQUIPS "B" I "E" NO PODEN MANTENIR-SE



Aquests son els titulars-resum del Campionat de Catalunya per Equips pel que fa al Tres Peons. La valoració global és necessàriament d'èxit rotund. Si parlem de resultats és evident que tornar a formar part del selecte grup de clubs de Divisió d'Honor és la màxima fita que podíem aconseguir. Com a l'any 2007 els jugadors del primer equip han quedat primers del seu grup, però si llavors varen aconseguir 7,5 punts, aquesta vegada han guanyat els 9 punts en disputa..

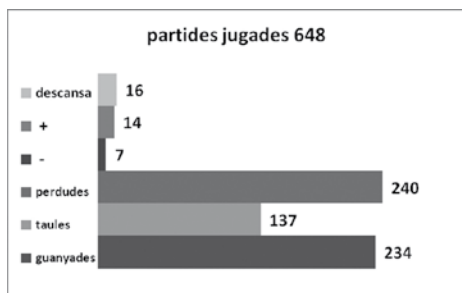
Però, a més, varen jugar la final de Catalunya enfrontant-se en un sol partit al Lleida, campió de l'altre grup de la 1ª Divisió, i malgrat que el partit es va jugar a la capital de las terres de ponent, els nostres varen guanyar per un contundent 9-1, aconseguint el títol de Campions de Catalunya de 1ª Divisió. És la segona vegada que podem penjar aquest títol a les nostres parets, la primera va ser l'esmentat 2007 quan es va guanyar la final al Sitges. Aquesta ha estat una temporada de rècord insuperable, l'equip ha guanyat els 10 partits que ha jugat! A la foto tenim a Clopés, Gallart, Cruz, Leiro, Rivero, Torrents i González, alguns dels responsables d'aquest excel·lent torneig. També l'equip "F" ha aconseguit pujar a primera categoria, ascens que servirà per neutralitzar el descens del "E" i ens deixarà com aquest any amb dos equips a primera i tres a segona.

L'equip "C" a més de mantenir-se en la dura categoria de preferent ha igualat la seva millor posició històrica, repetint

el quart lloc de l'any 2003, aquest millor registre històric, és aplicable també al "G" i "H" que es mantenen en els seus debuts a la segona categoria.

Els veterans del "D", els joves del "I" i els nens del "sub12" s'han quedat on estaven.. No m'he oblidat del "B" sinó que l'he deixat pel final per fer més evident el nostre aplaudiment als seus components. No han pogut mantenir-se a segona divisió, però, qui hagués pogut fer-ho quan cada diumenge s'han enfrontat amb equips que els superaven en tots els taulers amb una mitjana de gairebé 100 punts d'Elo? El seu gran mèrit ha estat lluitar sense defallir en aquestes adverses circumstàncies i es per això que ens sentim molt orgullosos i satisfets de tenir aquests jugadors al Tres Peons.

L'èxit s'arrodoneix quan contemplem el grau de participació dels nostres jugadors. Aixecar els diumenges al matí a 72 persones durant 9 setmanes és un exercici de fidelitat i compromís col·lectiu que tot i repetir-se cada any, no deixa de sorprendre'ns. En aquest gràfic es pot veure d'una banda l'equilibri en els resultats i d'altra les partides en les que no es va presentar el nostre jugador, (la meitat del que va passar en sentit contrari), i encara d'aquestes set absències, cinc ho varen ser a la mateixa jornada fruit dels estralls propiciats per refredats i gripes.



Sempre que escric d'aquesta competició haig d'esmentar de manera especial les persones que fan de capitans dels equips, veritables pals de pager que

aguanten i solucionen els mil problemes que apareixen, i, francament trobar deu persones que vulguin fer aquesta tasca és també un bon símptoma de la salut esportiva del nostre Club.

Atenció a l'equip "I" que ens ha donat una agradable sorpresa tant per l'ambient que han creat, com pels resultats que gairebé els han dut a l'ascens, format per Leire Martínez, Oriol Calvet, Adrià Martínez, Daigo Akiyama i Gustavo Cilleruelo estan pujant com l'escuma.

I abans de deixar el per equips recullo les paraules de Dani Leiro al dinar de comiat del torneig "Un altre jugador que s'ha fet al Tres Peons ha debutat al primer equip; en Xavi Martínez s'afegeix a la llista dels que com en Joan Prat, en Jaume Gallart o jo mateix vàrem començar a jugar en aquest Club". També això forma part de l'èxit rotund, la valoració amb la que començava aquest resum.

Una nova activitat que es va desenvolupar amb molt d'èxit va ser la Primera diada dels escacs de Gràcia. El dia 4 de maig a Gran de Gràcia, tallat al trànsit per la festa del comerç al carrer, vàrem desplegar taulers peces i rellotges per mostrar els escacs a la llum del dia, com deiem, els tres peons ha sortit a prendre el sol. Al matí es va fer una competició d'equips de nens i nenes, juntament amb una sessió de partides simultànies que va donar el nostre jugador i Mestre Internacional Jonathan Cruz. I a la tarda dues hores de partides



ràpides, a més dels taulers i peces de lliure disposició per part de qui volgués i que varen ser utilitzats intensivament fins que es va fer fosc.

Però el que va atraure molta atenció i generar una considerable expectació va ser el tauler gegant de 3 x 3 metres damunt del que es varen fer partides durant tot el dia. Quan els jugadors eren joves o nens pujava encara més el nombre d'espectadors. Cal fer una valoració molt positiva d'aquesta iniciativa impulsada des de l'Ajuntament de Gràcia per en Víctor Cullell, desitjar que pugui tenir continuïtat, per poder recordar als ciutadans que els escacs existeixen i darrera d'ells unes Entitats que els aixopluguen. Vàrem repartir uns quatre-cents fulls editats pel Centre, en els que es feia esment de totes les coses que aquesta Casa ofereix a qui les vulgui tastar. Us deixo amb unes quantes "vistes" de la Diada d'escacs, que passeu bon estiu, ens retrobarem a la tardor amb un Centre renovat de dalt a baix.

Salutacions cordials





Benvolguts socis i amics;

M'agradaria presentar vos a totes aquelles persones que els agrada els animals en general i els gats en particular, una nova entitat que treballa en el barri de Gràcia. Us detallo la seva tasca en aquest escrit: Gats de Gràcia és una entitat sense ànim de lucre que realitza la seva activitat al districte de Gràcia, a Barcelona. La tasca cívica que realitza el voluntariat de l'associació es basa en un principi: Dignificant la vida dels gats de carrer es millora la qualitat de vida dels gats i se'n redueix el patiment, però també i sobretot, es millora la convivència entre els gats i el veïnat dels entorns on viuen. Constituida com associació el gener de 2013, l'entitat no és nova pel que fa a la seva experiència. Les persones que formen el seu voluntariat porten més de 10 anys de treball amb gats de carrer. Sovint van començar a tenir cura dels gats de carrer de forma espontània, més tard com a voluntariat de diferents entitats. I sempre col·laborant amb el districte dins el Programa Municipal de Control de Colònies Urbanes de Gats.

Els gats... desconeguts, incompresos, de vegades perseguits i demonitzats. Però també dignes, intel·ligents, autònoms, afectuosos, expressius i excel·lents amics. Malgrat la llegenda, totalment falsa, que considera als gats i a les gates com éssers capaços de "buscar-se la vida" a les ciutats, és a dir, de viure dels aires del cel, els gats domèstics abandonats a la seva sort experimenten greus patiments físics i psíquics, i estan exposats a tota mena d'actes vandàlics ja sigui de persones o d'altres animals. A més, les conseqüències cap al veïnat són ben conegudes: sorolloses baralles nocturnes entre mascles en època de reproducció, pudors, brutícia, proliferació descontrolada, animals famolencs, malalts, atropellats pels cotxes, etc. En què consisteix la tasca de GdG? Creem i mantenim colònies de felins, aplicant el mètode CER (Captura/ Esterilització/Retorn), reconegut internacionalment com el més humanitari, eficaç i econòmic per al control dels gats de

carrer.

El fet que el mateix voluntariat es faci càrrec de les captures, de l'alimentació i de les despeses veterinàries, fa que sigui amb diferència el mètode de control de les poblacions de gats més avantatjós per a les administracions, que n'assumeixen únicament les esterilitzacions a preus reduïts. Qualsevol altre mètode basat amb la captura i el sacrifici, realitzat per funcionaris o empreses privades, pot fàcilment arribar a costar el doble o el triple per cada animal, i eternitza el problema. Actualment GdG té cura de més de 40 colònies repartides per tots els barris del districte.

Recuperem els cadells i els animals dòcils per donar-los en adopció amb contracte d'adopció, esterilització, implementació de xip identificatiu i seguiment.

Rescatem animals abandonats, ferits o maltractats.

Impartim xerrades educatives i fem tallers per a infants i per a persones adultes per tal de sensibilitzar i educar en el respecte a la natura, als animals en general i als gats en particular

T'agradaria participar en aquesta activitat?

Incorpora't al voluntariat, hi ha moltes tasques diferents per fer, i ben segur que trobarem la que és més adequada a les teves possibilitats.

Acull temporalment gats i/o gates dòcils a casa teva, mentre els trobem una família definitiva.

Dóna transportins, mantes, llitets, sorralles que no utilitzis.

Fes una aportació econòmica puntual, que ens ajudarà a fer front a les moltes despeses veterinàries i de pinso.

Associa't amb nosaltres amb una aportació mensual de 10 euros.

Si ens vols conèixer millor i conèixer els preciosos gatets i gatetes que tenim esperant una família, ens pots seguir al Facebook: facebook.com/GatsDeGracia. També pots contactar amb nosaltres via e-mail: info@gatsdegracia.cat

Anna Jaureguizar



Tennis taula

► TEMPORADA 2012-2013

El diumenge 27 de maig finalitzà la temporada de la secció de Tennis de Taula. Fruit de l'esforç col·lectiu de tots els jugadors/jugadores, aquests han estat els resultats:

Tercera Nacional: 7è de 12 equips. Ha estat classificat a la part alta de la taula fins a les darreres jornades.

Sènior segona A: 6è de 20 equips. Ha jugat per ascendir de categoria fins a l'última jornada.

Sènior segona B: 16è de 20 equips. Ha lluitat per no descendir i ho ha aconseguit a la primera oportunitat.

Sènior tercera: 29è de 30 equips. Categoria que ajuda a consolidar aprenentatges.

Veterans segona A: 8è de 14 equips. Ha lluitat per ascendir de categoria.

Veterans segona B: 14è de 16 equips. Ha lluitat per ascendir de categoria.

Veterans tercera: 18è de 24 equips. Categoria que també ajuda a consolidar aprenentatges.

Gràcies a aquests resultats cap equip ha baixat de categoria, fet que no passava des de feia molt de temps. Treballarem per igualar o millorar la propera temporada.



19

► LA NASA CONSIDERA EL TENNIS DE TAULA COM EL MILLOR ESPORT DEL MÓN

D'acord amb un estudi realitzat per la NASA, el tennis de taula, és l'esport més complicat que un ésser humà pot practicar a alt nivell.

Al llarg de tot aquest temps, el tennis de taula ha estat i serà un dels esports més complexos i emocionants que pot existir. No només no n'hi ha prou amb passar la piloteta d'un costat a l'altre, pasar-la només per tornar-la i aconseguir un punt al seu favor, sinó que en aquest esport portat a un nivell bastant avançat, és un joc d'intel·ligència, rapidesa mental, agilitat de moviments, bons reflexos i una sèrie de complements que fan d'aquest esport el més ràpid de tots segons la velocitat de la pilota i un dels més emocionants i vistosos a tot el món.

Segons els estudis de la NASA, el tennis de taula o popularment "ping-pong" és una de les activitats més difícils que pot dur a terme una persona després de la de ser un astronauta.

Quelcom deu tenir aquest esport quan la Federació Mundial de Tennis de Taula és el segon organisme amb més afiliats, només després de la FIFA.

Tots els socis de "El Centre" en teniu una bona mostra cada dimarts vespre i diumenge matí per poder copsar l'espectacularitat d'aquest esport.

Oriol Lluveras



► OSAMU DAZAI

El mes de maig ens hem apropat a aquesta polèmica i alhora venerada figura de la literatura japonesa: Osamu Dazai, pseudònim de Shuji Tsushima (1909-1948). Ho hem fet de la mà d'un recull de nou contes intitulat "Ocho escenas de Tokio" que és també el títol d'un dels relats, segurament el més empeltat de la seva biografia, perquè ens hi explica el seu procés vital lligat al seu procés d'entrada i professionalització en el món de la literatura.

Els relats ens duen directament al nihilisme del Dostoievski autor de "Crim i Càstig", al Raskòlnikov que menysprea la vida humana fins al punt que el du a l'assassinat sense remordiments; només que en el cas del japonès, el nihilisme el du a menysprear la seva pròpia vida fins a tal punt que el suïcidi és constantment contemplat com a única solució per sortir d'aquest món contradictori. Certament, l'autor, Dazai, va intentar suïcidar-se fins a quatre vegades, la darrera amb èxit una mica abans de fer els 39 anys.

A l'edició en castellà, cada relat va acompanyat d'una fotografia de l'autor o d'alguna persona important en la seva biografia com el relat "Femenino" on hi ha el retrat de Tanabe Shinedo, la primera dona morta en una de les seves temptatives de suïcidi en parella. En aquest relat, s'escenifica la confusió entre biografia i literatura, perquè som testimonis de la conversa de dos homes construint una escena sobre dos amants on hi ha maltractament psicològic: sembla que és la construcció a dues veus d'una escena literària però al final sembla que és la reconstrucció d'un episodi real, cosa que ens fa passar del rebuig a l'esfereïment. Una de les frases del conte ens du directament al Raskòlnikov de Dostoievski que veia en l'amor una humiliació, malgrat ser allò que al final el redimeix (l'autor rus va construir un personatge nihilista però ell no ho era pas): "Amar a algú es posar la vida en la cuerda floja".

Un altre dels relats veritablement esborronador és "Paisaje dorado" on l'autor, que sabem fill d'un ric terratinent japonès, confessa la seva relació amb les minyones: "Nunca fui un chico demasiado

agradable. Les di muchos quebraderos de cabeza a nuestras criadas. La torpeza era algo que no podía soportar en la gente y era especialmente duro en las sirvientas más obtusas." Aquí ja no trobem solament la creació de Raskòlnikov sinó al mateix Nietzsche car el Nihilisme és una teoria que no contempla l'estima al proïsme ni la igualtat entre els éssers humans sinó, ans al contrari, una jerarquia on l'home dotat està per damunt de qualsevol inferior, on la veritable intel·ligència se situa al pòdium, molt per damunt de la resta de mortals; és la teoria que justifica el menyspreu a aquell que és considerat inferior. Dazai no té cap inconvenient a confessar el maltractament i menysteniment que infligeix a les minyones, especialment a una d'elles a qui trepitja sense cap remordiment: "Aquella era una época, debo admitirlo, en la que, a mi pesar, me sentía y me comportaba como un monstruo. Ser consciente de ello no me impidió seguir atormentándola. Tenía la impresión de que aquella era mi misión en la vida. No tenía paciencia con la gente ignorante y lerda. Es simple. Es un rasgo de mi carácter que, de alguna forma, me acompaña todavía hasta hoy." El relat l'inspira l'astorament que li provoca trobar-se la mateixa minyona molts anys després, sotmesa a un marit que agraeix el tracte que va rebre a la casa de Dazai. Encara en el seguiment de la teoria filosòfica del Nihilisme duta a la literatura, destacaria el conte "Sin bromas" que explica com l'autor martiritza un noi recent arribat a Tòki procedent del món rural per distreure's, encara que acaba atracant-lo empès pel desig de veure'l patir i alhora per pal·liar les dificultats econòmiques a les quals es veu sotmès des que la família el va repudiar.

D'altra banda, parlaria de dos contes que, sense endinsar-nos en cap filosofia, ens mostren la capacitat de l'ésser humà de menysprear-se i ser menyspreat alhora: "Dos pequeñas palabras" ens fan veure en la transacció de diners en una finestreta de banc, la transferència d'esperit. Els bitllets que ingressa un home vell de la fraudulenta pensió d'una filla morta, són els bitllets que rep Dazai en el banc i que li serveixen per emborratxar-se amb

un whisky on hi veu l'esperit d'una jove verge que li farà escriure un relat amb reminiscències eròtiques. "Demonios apuestos y cigarrillos" parla de com l'editorial japonesa de Dazai li proposa barrejar-se amb els vagabunds i indigents per fer-li una fotografia (immortalitzada al costat del relat), l'autor observa els nens que fumen burilles preses del terra i diu una de les frases més boniques de tot el llibre, de les poques que s'aparten de la llosa del seu pessimisme vital: "Los ángeles vuelan en el cielo. Dios dispone que sus alas desaparezcan y caen suavemente en cualquier parte del planeta como si estuvieran colgados de paracaídas. Yo aterricé en la nieve del norte del país, tú en una arboleda de naranjos del sur y estos chicos en el parque de Ueno. Esa es la única diferencia entre nosotros. Creced rectos y auténticos, chicos. Recordad: No permitáis que vuestro aspecto os preocupe. No fuméis. No bebáis excepto en ocasiones especiales. Encontrad una chica recatada, moderadamente elegante y enamoraos de ella durante mucho, mucho tiempo." Finalment, deixeu-me que destaquï un dels relats, autèntic conte perquè se

separa de l'autobiografia per fer al·legoria: "El sonido del martillo". Un noi escriu una carta, suposadament a l'autor, per consultar-li un problema que pateix des de fa anys. Cada cop que s'interessa o s'apassiona per alguna cosa o per algú, quan és a prop d'aconseguir fer realitat o apropar-se a la il·lusió, sent un so, similar al d'un martell, al cap i llavors, com si fos un encanteri, automàticament perd l'interès, la passió i la il·lusió i passa a mostrar-se totalment indiferent a l'estímul que abans l'empenyia. El so del martell el fa passar de l'entusiasme a l'absurd en uns segons. A la carta demana consell, desesperat de no poder aferrar-se a res. La resposta de l'autor conté la frase següent: "No temáis a aquellos que asesinan el cuerpo pero son incapaces de matar el alma; temed a quines son capaces de destruir cuerpo y espíritu en el infierno". No oblidem que la curta vida de Dazai viu les dues guerres mundials i que escull morir poc temps després d'acabar la segona. Bona lectura, si teniu ganes d'endinsar-vos en el Nihilisme japonès!

Muntsa Farré
21

LA
MULTITENDA
FERRETERIA

C\ Igualtat nº 35 L'Hospitalet Tel. 93 335 80 09
Email. info@lamultitenda.com
www.lamultitenda.com

► L' ERROR MÉS GRAN

Aquest mes m'agradaria tractar un tema molt important: l'error.

Vivim en una societat on l'error és jutjat i castigat. Aquest entorn (del que participem) crea un ambient d'hostilitat cap a l'error, quan aquest és, sens cap mena de dubte, una font imprescindible de coneixement i el que és més important: és inevitable.

L'error sorgeix de les conseqüències d'una decisió. En tots dos casos, el nostre entorn pot reaccionar peyorativament. L'ésser humà aprèn des de petit a través de l'assaig-error (proba quelcom i si et va malament ho intentes d'una forma diferent). Això té un preu, que és equivocar-se. Malauradament, en moltes ocasions sempre tenim al cap que hem d'evitar aquest error però al fer-ho, també evitem l'oportunitat d'aprendre.

Quan prenem una decisió, sempre intentem avaluar quina és la opció correcta i quina és l'errònia. Plantejar-ho en aquests termes és poc productiu. Qualsevol de les dues opcions tindrà efectes bons i efectes dolents. Per tant, el que ens hem de plantejar és: quina opció em comporta més beneficis i quin és el preu que he de pagar? Si assumim des d'un inici que cap decisió és perfecte i que, per tant, triem el que triem, sempre hi haurà conseqüències negatives (un error) per assumir la frustració, i l'enuig per haver-nos equivocat quan aquestes conseqüències negatives apareguin, serà molt menor.

Hem de pensar, aleshores, que sempre ens estarem equivocant i que això no ens ha de frustrar, sinó encoratjar-nos a aprendre coses noves cada dia. Podem trobar un exemple d'aquesta filosofia en Thomas Alba Edison. Edison va ser una gran inventor. Un dels seus grans èxits fou la bombeta. Abans d'inventar el model que funcionava correctament, va crear 1.000 fracassos. Alguns van recriminar-li aquests 1.000 errors, però ell va dir que no havia tingut 1.000 fracassos sinó que

havia descobert 1.000 formes de no fer una bombeta.

Aquesta és una part molt important per treballar dins nostre, però encara és més important ser conseqüent amb aquesta filosofia i projectar-la cap als demés. Sabem que a nosaltres no ens agrada sentir-nos jutjats pels nostres defectes i pels nostres errors, per tant, sigueu benèvolts amb el procés d'aprenentatge de les persones que us envolten i no els jutgeu.

Què significa no jutjar? Significa no donar la teva opinió? No és pas això. Nosaltres sempre podem donar la nostra opinió sempre que sigui en el moment indicat, a la persona adequada i de la forma més assertiva possible:

- **La persona adequada:** Existeix una norma no escrita per la qual, com més confiança li tens a una persona més pots mostrar-li el que penses. En funció de la proximitat podràs ser més o menys espontani amb la teva opinió. Però vigileu, potser aquesta persona no us té la confiança que vosaltres li teniu a ella.
- **Al moment indicat:** No vagis buscant els defectes als demés. A vegades, les coses que no ens agraden dels demés són, més aviat, un reflex dels nostres propis defectes. Per tant, mireu-nos a nosaltres mateixos abans d'emetre un judici. (Per exemple: "Aquell noi és un despenjat. Potser és que jo sóc massa perfeccionista"). Un cop tenim clar això, dir una cosa desagradable a algú, és millor esperar a que l'altre persona te la preguntí ("T'agrada la meva camisa nova?", "Crec que hauria d'agafar la oferta de feina a la Xina", "Què en penses de que deixés a la meva parella?"), si no és millor respectar la seva opinió o decisió encara que nosaltres pensem el contrari. Cal dir que, si la persona és molt propera i nosaltres volem assegurar el seu benestar, és

normal que ens avancem a que ens ho preguntí. Però aleshores ho haurem de dir de la manera més assertiva possible.

- **La forma més assertiva possible:**

Quan vulgueu expressar l'error d'algú o un defecte seu, feu-ho sempre amb intenció de créixer tots junts i manifestant que és una opinió personal i no un judici. Quan es fa una crítica, que tots sabem que són dures d'encaixar, procurem introduir elements positius que ajudin a entendre que no anem de mala fe, si no a ajudar. Expressem les nostres

emocions al respecte també, això ho pot fer més personal i agradable. ("Aquesta camisa no és del meu estil però et queda bé", "Em dona la sensació que ara estàs ofuscat i això no sempre ens ajuda a prendre decisions. Crec que la Xina està molt lluny i penso que tu ets una persona que tens vincles molt forts amb la teva família. Reflexiona-hi bé", "Estar sol és un bon exercici, però tinc la impressió de que va ser tot molt ràpid i potser hi ha coses que es podrien haver treballat més. Entenc que és una situació difícil, però si te l'estimes, opino que val la pena.").

Per tant, hem de tenir ben clar que l'error ens ajuda, i per tant no hem de tenir por de no fer les coses perfectes, o del que opinin els demés, i sobretot, seguir l'exemple i veure la part positiva de l'error dels demés.

Daniel Mejías





A finals de maig, vam acabar el CAMPIONAT DE DÒMINO PER PARELLES, amb un gran èxit atès que enguany van arribar a la final les 15 parelles participants, sense retirar-se'n cap, amb la victòria dels senyors Jaume Calvet - Carles Oliver, acompanyats al pòdium per Josep Bach-Joan Pérez i Ramon López-Alfred Casas.

El dia 4 de juny vam celebrar el sopar i el repartiment de premis amb alegria i fraternitat com ho testimonien aquestes fotografies. Ha estat un any més de competició i amistat dels amants d'aquest joc com ho són tots els components de la nostra secció.

Per finalitzar aquesta petita informació, aclarim que la resposta a la nostra pregunta de "Qui va vendre la seva primogenitura per un plat de lleties?" és ESAÚ, fill d'Isaac, a qui li agradava molt la caça, fins que va arribar un dia afamat i va vendre al seu germà Jacob aquest dret per un plat de lleties.

Sense haver rebut cap resposta, abandonem aquí aquesta secció de preguntes que s'ha demostrat poc atractiu al públic lector de l'Or i Flama.

Una salutació per a tots i bon estiu!



Alfred Casas

Camí de Sant Jaume

D'ençà del moment del descobriment del sepulcre de l'Apòstol evangelitzador de la península Ibèrica, al segle IX, Santiago de Compostela s'ha convertit en punt de peregrinació de tot el continent europeu. El camí quedava definit per la xarxa de vies romanes que unien els punts més importants de la península.

Durant tots aquests segles la tradició ha viscut moments de més eufòria i d'altres de no tanta a causa de guerres, epidèmies i d'altres catàstrofes. Però és al darrer quart del segle XX quan es produeix l'autèntic ressorgiment contemporani de la

peregrinació. Actualment el Camí potser té un component més social, turístic, cultural i fins i tot esportiu però no hem d'oblidar el seu valor eminentment espiritual.

El mes de novembre de 2011, un grup d'esforçats peregrins d'El Centre vam iniciar la part catalana del Camí que comença al Cap de Creus, travessa tot el Principat passant per Montserrat, fins a Alcarràs, a la comarca lleidatana del Segrià, al límit amb l'Aragó. Des d'aleshores ja hem completat 10 etapes que sumades fan un total de 166 km. i 50 hores de Camí.

L'ambient que es respira a cada etapa és extraordinari. Les sensacions que experimenta el cos dins del paisatge són difícils d'explicar si no es viuen i cada etapa es fa molt agradable entre converses i rialles i en acabar, un mateix es sorprèn de la pròpia capacitat de suportar pujades i baixades però sempre a través dels paisatges més atractius de la nostra geografia.

Si esteu interessats en conèixer amb més detall l'experiència de cada etapa, podeu



trobar les cròniques i les fotografies al nostre web www.elcentregracia.cat. També hi trobareu la planificació de les properes etapes del 2013.

I si us voleu afegir al nostre grup de peregrins estarem encantats d'augmentar la família. Podreu comprovar així, sobre el terreny, aquestes sensacions i viure en primera persona aquest bon ambient d'amistat i bon humor. Heu de saber també que, per aquells que per motius de salut o

falta de preparació els pugui semblar que el trajecte és massa llarg, hi ha la possibilitat de fer l'etapa reduïda de la meitat aproximada del recorregut i pels trams més planers. De tot això us n'informaran a la Secretaria del Centre on hi podreu fer també les inscripcions.

Us esperem.

Octavi Formatjer

^a_h ^m_p k

Barbarismes-22

Tret del llibre “Campanya del Lloro” (Barbarismes versificats)

De Ignasi Castelltort i Miralda – Igualada 1983

Sobre els nombres cardinals
volem dir quatre paraules.
Del zero al vint van tots sols,
Per exemple: **dos, tres, quatre...**

Així que passem als vint,
un guionet s'hi intercala.
Ull! **Vint-i-u, vint-i-dos,
vint-i-tres i vint-i-quatre...**

I la norma persisteix
des del vint fins als noranta.
Més exemples: **trenta-tres,
trenta-nou, quaranta-quatre.**

I així, fins arribar als cents
on el guió ja es desplaça.
A la dreta no n'hi va:
cent dos, cent tres, cent noranta.

A l'esquerra dels cents, sí:
dos-cents deu, tres-cents cinquanta;
fins que ja trobem el mil
i va sola la paraula.

Vegeu: **mil cinc o mil vint,
dos mil, dues mil seixanta,
mil nou-cents vuitanta-dos,**
que és l'any que estem vivint ara.

El **milió**, no pas “milló”
amb guions no se separa.
Si d'aquestes quantitats
faig un taló, qui me'l paga?

Si algú crida “carterista”!
Certament l'ha feta bona,
perquè això és un barbarisme.
De sinònims n'hi ha una colla.

Observeu: podem dir **lladre,
afaneta, escurabosses,
pillet, esposabutxaques**
fins i tot, **espanyaportes.**

“Andarí”? De cap manera!
Aquí, el mot que li pertoca
és **caminador**. ¿Conforme?
(Femení, **caminadora**).

Si és que no voleu vessar-la
no digueu “apretar a córrer”.
Modifiqueu el concepte
per aquest: **arrencar a córrer.**

Quan un part es precipita
no aviseu la “comadrona”.
La que haurà de fer la feina
s'anomena **llevadora.**

Si algú diu “ficar la pota”,
fatalment, **fica la pota**
o bé **els peus a la galleda.**
“Mala patata”? **Poca solta.**

“Codícia” no, **cobejança.**
“Envelop” Error! **És sobre.**
Que ja en teniu prou per ara?
Apa doncs, deixem-ho córrer!

Marta Bayo

Un racó de Barcelona

► LA BODEGUETA DE VERDAGUER

En Rafael Angles, “Rafa”, es un català de l'Eixample, on a viscut tota la vida. La seva família tenia una farmàcia al Passeig de San Joan, i ell és mol conegut a la zona. Ha tingut un negoci de fotografia al barri de Sants durant 25 anys, però degut a varis motius, com la digitalització i la manca de demanda, l'activitat va anar cap avall i va decidir tancar.

Obrir el seu propi bar-restaurant, era el seu somni de tota la vida. Però, no volia un bar ja en funcionament, sinó que volia fer ho ell mateix, a la seva manera. Per això, quan el propietari de la Bodega Tiurana, després de més de 50 anys, portant el negoci de venda de begudes, va decidir jubilar-se, va veure la possibilitat de realitzar la seva idea. Va arribar a un acord amb el bodeguier i es va fer càrrec de la botiga.

Les seves amistats van dir-li: “O ets molt valent o molt irresponsable”. En Rafa no va tenir en compte cap de les contrarietats exposades pel seu entorn. Es va guiar per la il·lusió, en comptes de meditar si la inversió seria o no efectiva, i va tirar endavant.

La Bodegueta de Verdaguer que es troba al carrer Provença, 366, va obrir portes el març de l'any 2012, després d'una reforma considerable, on la fusta i el marbre són els elements escollits per la decoració. El lloc va conservar l'ornamentació de la típica bodega. Gerres i ampolles penjant de les parets, i una làmpada, antiga i gran al sostre que en Rafa va restaurar, són els elements antics. Un disseny modern, en colors clars on l'estucat venecià de color salmó, i el blanc del marbre, contrasten amb les taules i cadires negres, conformen els elements nous. L'entrada està presidida per una bota, preparada per fumar i beure el vinet o la cervesa. A continuació, una porta de cristall dona pas al bar. La barra rodona rodejada de tamborets, comunica mitjançant una finestra amb la cuina. Això facilita la feina. Les tapes típiques de tota la vida es serveixen al moment. Aquest lloc conforma l'entrada del local. Al fons hi ha

un menjador i una petita terrassa, on és possible fumar.

En Pablo és el xef i la seva dona la cambrera. “La idea és oferir cuina catalana per la gent del barri i els estrangers que cada dia travessen el carrer, quan venen caminant de la Pedrera a la Sagrada Família”, em diu. La casa no fa menús del dia. El servei és a la carta, amb una varietat de plats que sobretot pretén reforçar la cuina local.

Menjo unes croquetes amb escalivada i un got de vi negre Priorat. És el vi de la casa, si bé també tenen una gran varietat de vins catalans i d'altres territoris, m'explica en Pablo.

La televisió també forma part del contingut i els aficionats de l'entorn, que són molts, poden gaudir una estona a prop de casa amb la companyia dels amics de sempre. La veritat és que és un lloc per tothom, però principalment d'amics i coneguts.

El local és correcte, net, simple i acollidor, molt català, com el propietari. Segons les seves paraules, vol que la gent estigui com a casa seva..

L'època està molt difícil però en Rafa treballa molt per sortir endavant i espero i desitjo que ho aconsegueixi.. Qualsevol nou projecte és molt d'agrair. Jo continuo encantada al descobrir com hi ha persones disposades a obrir portes en temps dolents, en comptes de tancar-les. Gent que aposta per construir en lloc de destruir, i que en definitiva estima aquesta ciutat, la nostra, “Barcelona, la Meravellosa”.



► POSTRES. DOLÇOS I FRUITES

La preferència pel dolç és innata en l'ésser humà. Aquest sabor es troba en pastissos, postres làctics i fruita. El sabor dolç és el darrer que es perd amb l'edat.

- Els dolços, en general, són aliments molt atractius pel seu aspecte. Aquesta característica s'ha de poder fer extensible a tots els plats.
- Moltes vegades, les postres són el plat més esperat d'un àpat o bé tenen un caràcter festiu.
- Convé variar tot tipus de postres, incloent la fruita, ja que són molt importants per l'aportació de vitamines, minerals i fibra. Les postres amb contingut lacti són també una bona manera d'aportar calci.
- Els pastissos aporten hidrats de carboni, principalment en forma de sucre. De cada plat de postres dolces s'indica l'aportació de sucre que representa.
- S'aconsella oferir els pastissos després d'un àpat poc greixós i poc proteic, o bé reservar-los per a dies especials pel seu caràcter festiu.
- Algunes de les postres proposades també poden servir-se com a berenar o formar part de l'esmorzar.
- Cal tenir en compte que la fruita crua té més valor nutritiu que la cuïta, i que convé aportar diàriament una fruita cítrica crua rica en vitamina C.

CREMA DE IOGURT

27

Ingredients:

- ½ litre de llet
- 2 iogurts naturals
- 4 ous
- 150 g de sucre
- 1 llimona
- 1 cullerada de farina de blat de moro
- canyella en pols

Elaboració:

Es reserva una mica de llet i es posa tota la resta al foc a bullir amb la pell de la llimona i el sucre. Es baten els 4 rovells dels ous amb la mica de la llet reservada freda i la farina de blat de moro. Es tira aquesta barreja a la llet del foc quan bull; es retira immediatament i es remena bé. Es torna al foc, molt suau, i es va remenant durant 4 minuts, procurant que no bulli. Quan es va espessint, es retira i es deixa refredar. Es passa pel colador xinès i s'hi afegeixen els 2 iogurts batent amb la batedora manual. Es deixa una hora com a mínim a la nevera abans de servir. Es pot repartir, abans de refrigerar, en plats de postres i decorar amb canyella en pols.

Suggeriments:

Les quatre clares que no s'utilitzen per a fer la crema, es poden muntar a punt de neu amb una cullerada de sucre i posar-les al forn per a obtenir merengues. Poden servir per a guarnir el mateix plat o bé per menjar-les separatament.

Comentari dietètic:

Aquestes postres poden completar un àpat no gaire proteic i sense lactis. També poden constituir un berenar acompanyades d'unes quantes galetes. Cal destacar-ne l'aportació d'hidrats de carboni, majoritàriament senzills, així com la vitamina A, el calci i el fòsfor.

Contingut energètic aproximat: 326cal.

Aporta 37,5 g de sucre.

Marta Bayo



Aquesta temporada volem continuar ensenyant-vos les decoracions més artístiques d'alguns establiments graciencs

Ajuntament de
Barcelona



medalla d'or de la ciutat
al mèrit cívic



Creu de Sant
Jordi 1994

Col·lectiu d'entitats
culturals històriques
de Gràcia



Generalitat de Catalunya
Departament de Governació
i Administracions Públiques
Secretaria d'Acció Ciutadana